

22. maj 2017. godine

**SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO**

VIJEĆE APELACIONOG ODJELJENJA SUDA BIH

ŽALBA

branioca osuđenog Novaka Đukića,
u predmetu broj: S1 1 K 015222 17 Kvi od 17.05.2017. godine

Rješenjem Suda BiH, datum i broj gornji, odbijen je kao neosnovan zahtjev za ponavljanje postupka u korist osuđenog Novaka Đukića od 15.01.2017. godine.

Postupajući po Rješenju tog Suda, blagovremeno ulažemo žalbu Vijeću apelacionog suda BiH, jer smatramo da je napadnuto rješenje neosnovano i nezakonito, te da su njime povređena pravila krivičnog postupka, pogrešne primjene materijalnog zakona, a sve to u istrajanju da se po svaku cijenu održe ranije presude tog Suda.

Prvostepeni sud je svoje rješenje zasnovao, prije svega uvažavanjem navoda Tužilaštva, a da bi zatim sasvim proizvoljno i ne ulazeći u razloge podnešenog zahtjeva, odlučivao zanemarujući faktičke i pravne razloge koji su decidno i jasno i potpuno u skladu sa odredbama ZKP-a iskazani u zahtjevu za ponavljanje krivičnog postupka.

Prije ulaženja u navode ove žalbe moramo konstatovati, da je napadnuto rješenje parafraziralo, odnosno prepisalo suštinu Apelacionog vijeća tog Suda, koji su navedeni u Rješenju broj: X-KR-07/394 od 29.11.2010. godine, a kojim su odbijeni zahtjevi za ponavljanje postupka.

Branilac osuđenog Novaka Đukića je dana 15.01.2017. godine podnio Sudu BiH zahtjev za ponavljanje krivičnog postupka protiv Presude tog Suda, broj: X-KR-07/394, a u kome su decidno označeni razlozi za ponavljanje postupka.

Razlozi istaknuti u zahtjevu su decidni, temeljiti i konkretni. Oni su u cijelosti u smislu odredaba iz člana 327. st. 1. tačka c. ZKP-a BiH pojašnjeni, i ukazali su na bitan odnos uzroka i posljedica, a koji su vezani za istaknute nove činjenice i dokaze, a koji su novi i po strukturi i po sadržini.

U tom smislu ovako istaknuti razlozi o novim dokazima, potpuno je jasno da su bile poznate u prvostepenom postupku, da bi skupa sa drugim dokazima dovele do drugačije odluke prvostepenog suda u kojoj bi Novak Đukić zbog takvog stanja morao biti oslobođen.

Sud i Tužilaštvo su svojim radnjama pokazali namjeru da po svaku cijenu održe odluku o proglašenju krivim Novaka Đukića, odnosno Presudu kojom je on oglašen krivim i odgovornim za tragične događaje koji su se dogodili 25.05.1995. godine.

Centralno mjesto u obrazloženju i Tužioca i Suda zauzimaju navodi iz vještačenja vještaka Tužilaštva Berke Zečevića, pa na strani 6. Vijeće konstatuje *„u prvostepenom postupku, vještak Berko Zečević je iznio svoje iskustvene i naučne stavove, bio je kategoričan i uvjerljiv u iznošenju istog, izvršio detaljno i potpunu analizu svih bitnih faktora koji su odlučni za donošenje zaključka o vrsti projektila, pravcu ispaljenja i udaljenosti mjesta ispaljenje od mjesta eksplozije, kao i upadnog ugla pada projektila, razorne moći istog, te dao razložne i logične argument“*... Njegov nalaz i mišljenje je potkrepljen i drugim dokazima, odnosno Zapisnikom o uviđaju koji je sačinjen neposredno nakon što se događaj desio, kao i izvještajem UNPROFOR-a, te iskazom svjedoka Charlef Brantz koji je učestvovao u pravljenju tog izvještaja, kao i iskazom svjedoka Dragana Babića. Slijedom navedenog, prvostepeni i drugostepeni sud je osnovu pažljive analize svih relevantnih dokaza van razumne sumnje utvrdio „da je projektil koji je dana 25.05.1995. godine pao na Trg Kapija u 20:55 časova, doletio iz pravca zapada, reon sela Panjik koji se nalazi na planini Ozren, da se radi o projektilu kalibra 130 mm M-46, te da je posljedica eksplozije poginula 71 osoba, a preko 130 osoba je teže i lakše ranjeno, dok nije prihvatilo tezu odbrane o postavljanju projektila istaknutu od strane vještaka odbrane Vlade Kostića“.

Da je Vijeće bilo objektivnije, te da je u cijelosti pregledalo sam zahtjev za ponavljanje krivičnog postupka, kao i osnovne naznake o svemu tome koji su kao dokaz priložene u spis, moglo je utvrditi niz pojedinačnih novih činjenica i dokaza koji nisu izvedeni pred prvostepenim sudom, jer odbrana njima nije raspolagala, pa ih nije mogla pored najveće pažnje predstaviti na glavnom pretresu.

Očito da odgovor (Sud nije naveo kada je podnesen) od strane Tužilaštva BiH, kao i obrazloženje Vijeća Sud BiH u ovom predmetu pokazuju da i dalje istrajavaju da dostavni dokazi koje je podnijela odbrana Novaka Đukića ne sadrže nove dokaze u smislu člana 327. st. 1. ZKP-a BiH čime eksplicite i implicite potvrđuju da ključne inkriminišuće tvrdnje dr Zečevića sa strana 68., 73., 74., 75., 76., 85. i 94. njegove optužujuće ekspertize nisu najprizemnji falsifikati, podmetnuti Sudu kao ključni materijalni dokazi, a što je očito dokazano u nalazima međunarodnih sudskih eksperata. Ovakvim nastojanjima obe ove institucije se solidarišu sa stavom o istinitošću istih, i time pokazujući kako su obe aktivno učestvovala u podmetanju dokaza bez uvažavanja materijalne istine.

Ovdje zbog navoda u obrazloženju, moramo tom Sudu ukazati na očite njegove propuste i nemarnost u sagledavanju navoda odbrane u vezi sa podnešenim novim dokazima. Primjera

radi ističemo, pozivanje Tužilaštva i Suda da je vještačenje dr Zečevića u skladu sa nalazima komisije UNPROFOR-a i ispitivanju preživjelih svjedoka, pa postavljamo samo neka pitanja.

1.a) Zašto se rezultati neposredne istrage UNPROFOR-a u pogledu padnog ugla i daljine doleta projektila dijametralno razlikuju u odnosu na nalaz dr Zečevića?

1.b) Gdje je u reonu Panjika nadmorska visina 260 m i može li se tu postaviti vatreni položaj bilo kojeg artiljerijskog oruđa? Gdje je reon Panjika na daljini od 27128 m do 27480 m, i može li se padni ugao dr Zečevića postići sa bilo kojeg položaja u ovom reonu po predmetnim postojećim uslovima?

1.v) Kako je od posteksplozivnih opekotina projektila od 130 mm sa 3,64 kg eksploziva naknadno liječen svjedok Hamzić Eldar (Ki 1/96 11.02.1997. godine) unutar perimetra sa prečnikom od 24 m, u odnosu na centar eksplozije (Ce), dok su bez opekotina i po život ugrožavajućih povreda preživjeli Isić Ahmet, dokument 119. (Zapisnik o saslušanju svjedoka broj: KT-R3 169/07 od 14.12.2007. godine) i Dajanović Jasmin, dokument 39. (Zapisnik o saslušanju svjedoka broj: Kri 1/96 od 06.02.1997. godine) koji se nalazi dva do tri metra od centra eksplozije. Kako to da su bez ikakvih opekotina poginuli policajci dva do tri metra Ce? Kako to da su preživjeli ljudi koji su naslonjeni na karoseriju vozila, jeli kokice (Ikanović Amir Ki 49).

1.g) Kako je unutar navodno legalnog reona za projektil 130 mm prečnika 60 m (po dr Berku Zečeviću maksimalno 54 m) sa sedam gelera u jednu potkoljenicu površine oko 0,04 m² ranjen Edin Hulić (Zapisnik o saslušanju svjedoka broj: Ki 139/98 od 28.01.1999. godine, strana 2., dokument 111., tačka Hulić Edin), što predstavlja gustinu parčadi 175 puta veću od one koju na toj daljini realizuje eksplozija projektila 130 mm?

1.d) Kako je moguće da na daljini od 17 m i većim od Ce, budu pronađena tijela (Kafe Gulam), kada se takva nisu našla u centru eksplozije?

1.đ) Kako Tužilaštvo i Sud BiH objašnjavaju teška parčadna oštećenja na sjeveroistočnoj i sjeverozapadnoj fasadi zgrade NIK uz istovremeno potpuno nedirnutu lijevu frontalnu stranu fasade iste zgrade neposredno uz Ce, i ko je u prvostepenom sudskom postupku ikada obrazložio ovakav događaj, kao i događaj u potpuno zaklonjenoj ulici Jevrejskoj?

Svi ovi istaknuti navodi nalaze se u dokaznom materijalu zahtjeva za ponavljanje krivičnog postupka, i sigurno da se radi o novim dokazima koji bitno utiču na cjelokupnu kompoziciju, počev od optuženja pa do donošenja odluka u ovoj krivičnoj stvari.

I u ovoj žalbi ističemo, da su u ovoj stvari očite destrukcije usmjerene na okrivljenje i osuđenje Novaka Đukića. Posebno ističemo, da ne postoji nijedan parametar u nalazima Berke Zečevića koji bi mogao realno opstati kao tačan, jer je u našim novim dokazima koji su proizvod egzaktnih provjera utvrđeno da nisu tačni navodi u njegovom vještačenju, ni u doletu granate 130 mm ni upadnom uglu, jer je apsolutno to nemoguće, a što je decidno utvrđeno u nalazima sudskih vještaka koji pripadaju zemljama NATO pakta.

Takođe, ovdje napominjemo nove dokaze o položaju vozila, njegovom oštećenju, grupnom položaju nastradalih lica koje ne odgovara kretanju gelera iz granate 130 mm, o podacima o navodno više kratera u nalazu profesora Zečevića i dr., a što sve ukazuje, da su sve ove nove

činjenice dokaz da se radi o svjesnom montiranom vještačenju, a sve te okolnosti odbrana nije mogla upotrijebiti u prvostepenom postupku sa jedne strane, a sa druge strane one predstavljaju takve činjenice koji bi sa ostalim dokazima doveli do oslobađajuće presude Novaka Đukića

Ovdje napominjemo veoma ružne navode Tužilaštva na strani 4. Rješenja u sredini, u kom govori da su nalazi vještaka odbrane „rađeni u većem dijelu na zahtjev branioca optuženog, pa se stvara utisak da se radi o nalazima i mišljenjima čiji su zaključci unaprijed određeni i očekivani“. Ovakvu nekorektnu tvrdnju Tužilac najvjerojatnije nalazi u vlastitom iskustvu, a koje se očito odnosi na postupanje njihovog vještaka Berka Zečevića, pa takav odnos želi da da i vještacima koji dolaze iz zemalja koje nisu u bliskim odnosima sa osuđenim, niti bilo kome drugom u ovom postupku.

Takođe Tužilaštvo i Sud govore, da ovi dokazi koje je dostavila odbrana nisu osnovani i zakonititi, pa čak Sud dovodeći iste sa odlukom VSH Kž 18/84 od 22.02.1984. godine govori o privatnim pravnim radnjama, zanemarujući pritom da branilac nije privatno lice u tom smislu, te da je njegova uloga određena propisima, pa i članom 50. ZKP-a BiH, jer je izvjesno da je dužnost branioca da u cijelosti isražuje sve postupke koje su u vezi sa inkriminacijom koje je njegovom branjeniku stavljena na teret.

Odbrana optuženog Novaka Đukića ističe, a što se može utvrditi u spisu tog Suda, da je o izvođenju svih radnji na vrijeme obavijestila Sud BiH, Tužilaštvo BiH, Oružane snage BiH od koje je dobila saglasnost za analizu o topovima. Odbrana je u svakom opitu obavještavala i vještaka Tužilaštva Berka Zečevića, te po njegovim zahtjevima određivala rokove izvođenja opita, ali na koje na žalost i pored obećanja da će doći nije prisustvovao, iako mu je omogućeno da sve elemente u tom ispitivanju podesi prema podacima koje je dao Sudu BiH prilikom vještačenja.

Tvrdnja Tužilaštva i Suda da se ne radi o novim dokazima je bezpredmetna, jer svaki od nalaza ukazuju na nove činjenice, a što je sve decidno navedeno u zahtjevu za ponavljanje postupka, odnosno priloženim dokazima.

Poseban odnos koji opredjeljuje i samu suštinu cjelokupnog odnosa leži u nalazima dobijenim na egzaktan način, na uzrok nastale posljedice u kojem je stradalo 71 osoba i preko 130 teže i lakše povređenih, ne može biti od granate 130 mm ili bilo koje druge granate, te da se radi o aktiviranju više eksplozivnih naprava, tj. da se radi o terorističkom aktu.

Ne želeći da ponavljamo sve što je napisano u zahtjevu za ponavljanje krivičnog postupka, odnosno u dokazima podnešenim uz Zahtjev, moramo istaći da je Vijeće suda BiH u postupku razmatranja i odlučivanja imalo pristrasan odnos, protivno odredbi iz člana 14. ZKP-a BiH koji govori o jednakosti u postupanju, a što se vidi iz obrazloženja samog rješenja.

Po našem mišljenju sve ovo ukazuje, da je osuđenom objektivno i u suštini uskraćeno na fer sudenje.

Zbog svega toga predlažemo, da Apelaciono vijeće preinači Rješenje Suda BiH, broj: S1 1 K 015222 17 Kvi od 17.05.2017. godine tako da će dozvoliti ponavljanje krivičnog postupka protiv Presude broj: X-KR 07/394.

NAPOMENA:U nastavku prilažemo Наводе жалбе у вези са разлозима о одбијању Захтјева за понављање крив.поступка осуђеног Новака Ђукића/хронолошки кроз образложење/који је саставнио дио ове жалбе

branilac osuđenog Novaka Đukića,
Milorad P. Ivošević
/advokat/

U Banjoj Luci, Maj 22. 2017. godine

Наводи жалбе у вези са разлозима о одбијању Захтјева за понављање кривичног поступка осуђеног Новака Ђукића/хронолошки кроз образложење/

1.

Суд погрешно наводи да су докази били изнесени и оцјењени у пресуди првог степена, јер чињенице до којих се дошло извођењем експеримената су потпуно новоутврђене и свакако да их није могло цијенити било које вијеће у овом поступку.

Надаље, потпуно су нејасни наводи суда да се мора радити о правно релевантним чињеницама које се директно односе на опште услове постојања кривичног дјела и кривичне одговорности. Није јасно шта је Суд уопште са наведеним хтио рећи. Услови постојања кривичног дјела и кривичне одговорности су објективни, тј. да је извршено кажњиво дјело, и субјективни, тј. постојање урачунљивости учиниоца дјела и његова виност. Докази који су предочени суду се у цјелости односе на предметни кривични поступак и директно указују да кривично дјело није починило оно лице које се терети.

2.

Суд погрешно наводи да је овде у питању тумачење ранијих доказа. Наиме, експерименти који су изведени, закључци до којих се дошло и утврђене чињенице не представљају доказе који егзистирају зависно од других доказа изведених у главном претресу, нити представљају никакво њихово тумачење, већ је ријеч о доказима који су нови у сваком облику и егзистирају потпуно неовисно о било ком другом доказу у смислу његовог било каквог тумачења. Експертизе само полазе од тачке која је утврђена у судском поступку, а то је да је на Тргу Капија у Тузли 25.05.1995. године експлодирала граната топа 130мм на начин како је то утврдио вјештак тужилаштва Берко Зечевић. То је неупитна чињеница утврђена у судском поступку. Експерименти су показали да на Тргу Капија није могла експлодирати граната 130мм, а да направи посљедице по људе и материјална добра онако како је то утврдило судско вијеће. Каузалност тих налаза са изведеним доказима у судском поступку се огледа у чињеници да налаз и мишљење Берка Зечевића није исправно и

ништа више. Дакле, није ријеч о никаквом тумачењу изведених доказа, већ је ријеч о великом броју закључака који само директно указују да се на Тргу Капија није десила експлозија гранате топа 130мм, а што у коначници као нови доказ ставља евидентну сумњу на доказе који су изведени у главном претресу. Ријеч је о материјалној истини која је утврђена на бројним научним основама, и то математичким, физичким, биохемијским, итд.

3.

Судско вијеће посматра на врло рестриктиван, узак и ограничен начин доказ до којег се дошло извођењем експеримената. Наиме, не ради се овде само о провјери исправности тезе, налаза и мишљења Берке Зечевића, већ о експериментима који у цјелости реконструишу један историјски ратни догађај, виђен очима свједока, истражне комисије, комисије УНПРОФОР-а, па напосљетку и очима Берке Зечевића, који је то преточио у свој налаз мишљење. Овакве врсте експеримената представљају револуцију у извођењу доказа, јер се на претходно припремљеној сцени, која у свим својим елементима представља реплику Трга Капија из 1995. године, изводи не један експеримент који провјерава тезу Берке Зечевића, већ преко 30 експеримената којима су провјерене све теоријски могуће варијанте на који начин је граната топа 130мм могла да дјелује на том простору, као и чињенице на који начин је дошло до погибије 71 младе особе и преко 150 рањених. На оваквом опитном полигону се писала историја у извођењу доказа и ријеч је о експериментима какви до сада нису виђени на овим просторима и шире.

Суд покушава да банализује и релативизује утврђену материјалну истину коју су утврдили међународно признати и уважени стручњаци из Републике Чешке, Израела и Републике Француске, као и са простора земаља у региону, а то је да граната топа 130мм није могла да проузрокује такве посљедице на људе и материјална добра како се то догодило 25.05.1995. године. И то не само на начин како тврди Берко Зечевић, већ ни у једној могућој варијанти. Провјере дејства пројектила топа 130мм су вршене из свих теоријски могућих праваца и под разним угловима, а крајњи је резултат јасан, тачан и неумољив, тј. да на Тргу Капија није експлодирао пројектил топа 130мм. Подвлачимо, не само како је то утврдио Берко Зечевић, већ НИКАКО! Е управо све ово наведено представља материјалну истину и **НОВИ ДОКАЗ**, а не опште услове постојања кривичног дјела и кривичне одговорности, „паушалне наводе“, чланове ЗКП-а и остале испразне флоскуле иза којих се крије судско вијеће. Свјетски признати и еминентни стручњаци из бројних области су на научној основи показали и доказали да граната топа 130мм не може направити масакр какав је почињен на Тргу Капија. И не само то, већ су отишли и корак даље и утврдили да

је ријеч о статичким експлозијама изведеним на начин како су то описали у својим налазима, а који су предочени судском вијећу уз захтјев за понављање поступка.

4.

Судско вијеће погрешно наводи да је вјештак Влада Костић истакао и образлагао тезу да је дошло до статичке експлозије изазване даљинским путем. Штавише, Влада Костић уопште и није обрадио тезу да је дошло до статичке експлозије, а нити је судско вијеће уопште обрађало пажњу на ову паушалну и непровјерену констатацију Владе Костића. То је видљиво и из параграфа 282. првостепене одлуке у којој се наводи „Вјештак је истакао и могућност да је на том мјесту дошло до статичке експлозије која је изазвана даљинским путем, а што је тврдио по облику картера и дужини трага бразде упаљача.“. Дакле, Влада Костић је само у свом налазу изразио евентуалну сумњу да би могло бити ријечи о статичкој експлозији и ништа више. Судско вијеће не да није вршило пажљиву оцјену навода вјештака одбране, већ уопште није обратило ни најмању пажњу на ове наводе вјештака одбране, нити их је уопште разматрало. Нигдје у пресудама не стоји да је судско вијеће разматрало питање евентуалне статичке експлозије, нити је постављало питање на ову тему вјештацима приликом њиховог испитивања и унакрсног сучељавања. Суд у оспореном рјешењу само покушава да релативизује оно до чега су међународни тимови експерата дошли и оно што је неупитно утврђено, а то је да је на Тргу Капија активирана статичка експлозија, односно да није експлодирао пројектил топа 130мм.

5.

Суд наводи да налази не представљају квалитативно нове доказе, односно да је судско вијеће већ одлучило о овој околности, тј. о чињеницама који су понуђени поменутиим вјештачењима. Кад и у ком поступку је било које судско вијеће расправљало о чињеницама да на Тргу Капија није експлодирала грана топа 130мм и чињеницама да је дошло до активирања статичке експлозије. Судска вијећа су само расправљала и одлучивала о чињеницама које су понудили у својим налазима и мишљењима Берко Зечевић и Влада Костић. Мора се истаћи и да приложени налази уз захтјев за понављање поступка и нису вјештачења у смислу ЗКП-а, већ представљају резултате низа експеримената које су извели једни од најеминентијих стручњака из области артиљерије, балистике, експлозива, физике, математике, форензике, судске медицине, архитектуре, грађевине и бројних других области, јер је овај пројекат окупљао тим од преко 200 људи. Докази до којих се дошло извођењем ових експеримената на неумољив начин утврђују материјалну истину, коју очигледно треба хиљаде пута поновити, а то је да пројектил топа 130мм НИЈЕ експлодирало на Тргу Капија 25.05.1995. године у 20 часова и 55 минута. Квалитетнији, односно квалитативнији, нови доказ од овог не може понудити ни Берко Зечевић све да у својим „реконструкцијам“ помјери возило Голф крај којег се десила експлозија и за 100 метара, а не за метар како је то својевремено радио за потребе суда. Квалитативнијег новог доказа нема ни у чињеници да и поред непостојања писмене или усмене наредбе, судско вијеће ипак утврди да је генерал Ђукић издао директну наредбу да

се испали једна граната на град Тузлу и направи масакр. И бројни су други „докази“ тужилаштва и њихових свједока који не могу побити материјалну истину о злочину на Тузланској капији.

Чињенице доказане на емпиријски и научни начин представљају егземплар квалитативног новог доказа, који сам за себе неовисно егзистира и не представља никакво тумачење изведених доказа. Судско вијеће говори о Берки Зечевићу и његовим „научним“ ставовима. О оним ставовима којим је негирао извјештај УНПРОФОР-а, подесивши потпуно другачији правац и угао који је утврдила комисија УНПРОФОР-а, којим је негирао извјештај истражне комисије, мијењајући лице мјеста на начин што је помјерио возило Голф за метар у односу на његов положај како је то скицирала истражна комисија и фотодокументовала, а све како би подесио углове и правац долета наводне гранате.

6.

Судско вијеће погрешно наводи да првостепено вијеће није прихватило тезу одбране о постављању пројектила, истакнуту од стране вјештака одбране Владе Костића. Наиме, налаз Владе Костића се заснивао на његовом мишљењу да је пројектил ДОЛЕТИО (а не постављен) са истока по одређеним углом и удаљеношћу. То своје мишљење је Влада Костић провјерио извршивши експеримент на полигону, у ком је дошао до јасног закључка да пројектил није могао долетити ни из правца истока, а чије мишљење је такође достаљено у прилогу захтјева.

7.

Ови експерименти не представљају никакву контролну чињеницу која указује на недостатке у кривичном поступку, како то судско вијеће погрешно тумачи, позивајући се на одлуку ВСХ... Овдје се прије свега мора истаћи чињеница да Министарство одбране Републике Србије, Министарство одбране Републике Чешке и Центар за истраживање рата, ратних злочина и несталих лица Републике Српске ни у ком случају не представљају приватна лица, приватне институције, нити су ови експерименти извођени приватним путем, како је то покушало да истакне судско вијеће.

У овом контексту истићемо да је наручилац послова био Центар за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица Републике Српске, а што се може видјети и у највечем броју приложених доказа.

У наводима оспореног рјешења да су паушални наводи одбране осуђеног о постојању нових чињеница и доказа, једино што је паушално и испразно је управо ова реченица судског вијећа. У стотинама радних сати, хиљадама страница налаза и мишљења које су исписали једни од најеминентнијих свјетских стручњака, са егзактно, прецизно, децидно и јасно наведеним закључцима, нема ништа паушално, како то невјешто покушава да релативизује судско вијеће. Оваква реченица судског вијећа само нажалост може да упути на сумњу да се судско вијеће није ни удостојило да погледа и прочита достављене доказе,

већ је сву своју енергију усредредило на невјеште покушаје да одбаци достављене нове доказе и да их уопште и не узме у разматрање.

Квалитет нових доказа у којима се указује да ниједан једини сегмент са лица мјеста од 1995. године не одговара резултатима добијеним приликом извођења експеримената свакако најблаже речено оставља сумњу на попутност утврђеног чињеничног стања. Примјера ради, само ако се узму у обзир закључци да је на лицу мјеста 1995. године на удаљености од преко 36 метара било погинулих и рањених са повредама по доњим екстремитетима, а приликом извођења експеримената НИЈЕДАН гелер није дошао у том правцу на ту удаљеност; да је на лицу мјеста било погођених људи са 3 и више страна, а на експерименту ни на једној макети није било таквих погодатака; ако на лицу мјеста возило Голф крај ког се десила експлозија се није уопште помјерило са минорним оштећењима, а на експерименту од силине дејства гранате возило буде бачено преко метар у страну са огромним оштећењима, све ово у најмању руку и најобичнијем посматрачу указује да нешто дебело није у реду.

Судско вијеће мора показати добру вијеру у свом поступању, јер има законску, моралну, људску и сваку другу обавезу да утврди материјалну истину у случају Тузланске капије, а не да поступа на инквизиторски начин бивајући слијепо пред истином.

Из оваквог рјешења судског вијећа може се само извести закључак да је право употребљено у задовољењу неправде, односно да је право на најгрубљи начин злоупотребијено.